

„Do ideje je došlo, kao i do svih dobrih ideja, u neformalnom razgovoru kojem nije bio cilj izmišljanje novih programa, nego smo generalno divanili o vlastitim filmskim preferencijama, i došli smo do toga da su u pitanju vrlo osobne priče. Neke filmove, slično kao i glazbu, volimo ne samo zato jer su dobri sami po sebi, jer su nam otvorili neke estetske, tematske ili emocionalne horizonte, nego i zato jer su duboko vezani uz naš život. Uz ljeta kad smo svaku večer visili po dvije projekcije u otočkom kinu, uz društvo koje se možda u međuvremenu rasulo i nezaboravnih večernjih izlazaka, uz „picavanje“ škole i skrivanje u zadnjim redovima kino dvorana gdje se baš taj put otvorio jedan novi, neočekivani svijet. Priča prirodno uvijek skrene u tom smjeru. Jedan od nas bi rekao, „e znaš koji je meni film uvijek ostao u sjećanju...“ i onda kaže naziv, kaže neki ključni trenutak ili osobinu filma koji ga se dojmio, i iza toga ide priča o tome kad ga je gledao, s kim, u kojem životnom kontekstu, kakav je utjecaj taj film kasnije imao na njegov život... Možda mu je zacrtao neke prioritete u životu, možda mu je iskristalizirao neke etičke ili profesionalne standarde koji su do tad bili nedefinirani, možda mu je razvio interes za teme kojih do tad nije bio ni svjestan, možda ništa od toga, već je samo utjelovio savršen trenutak kada je bio, ono... sretan. Uglavnom, u jednom trenu je postalo jasno da su te priče zanimljive. Da daju filmu dimenziju koju niti jedan redatelj ni producent ne mogu predvidjeti, da pokazuju način na koji film živi kroz publiku i publika kroz njega. Dalje je bilo samo pitanje izbora dana i naziva za program. Za ovo drugo se pobrinuo Ivica Ivanišević. Mi smo se vrtili u krugu naziva koji su zvučali kao naslovi radijskih emisija iz 70-ih, i prema publici su slali poruku – *dosadno predavanje iza kojeg slijedi još dosadnija projekcija*. A htjeli smo, naravno, da bude – *zanimljiva, možda malo nostalgična, ali često duhovita priča zanimljive, možda malo nostalgične, ali često duhovite osobe iza koje slijedi vrhunski film kojeg možete gledati 6 puta zaredom i uvijek će vam biti nov*. Naravno, to je bilo predugo, pa smo se obratili profesionalcu koji je do sutra ujutro imao 6-7 odreda dobrih prijedloga. Tako da ćemo morati smisliti još klupskih programa da ih sve iskoristimo.

Jedna od želja koja se krije iza ovog programa je afirmiranje odlaska u kino kao društvene prakse. Pozvat ćete prijatelja s kojim dijelite interese, podružit ćete se s ljudima koji će vam pričati o vlastitim doživljajima vezanima za taj ritual odlaska u kino, pogledat ćete stvarno dobar film, nastavit ćete druženje i priču i nakon filma... da to olakšamo iza svake će projekcije biti nekakva posebna „akcija“ u baru u prizemlju. Već sad možemo reći da će se nuditi grčka pića nakon „Grka Zorbe“, naši će gosti možda birati muziku ili nešto drugo, to

potpuno ovisi o njihovoj želji i okolnostima. Zanimljivo je da za sada, među potencijalnim gostima koje smo kontaktirali, niti jedan još nije odabrao film kojeg je gledao doma na kompjutoru nakon što se iscijeđen vratio s posla. Uvijek se radi o filmu koji je odgledan u kinu, u okviru neke specifične, ne nužno ugodne, ali definirane situacije. Želim reći da koliko god dobar bio film, potreban mu je splet okolnosti da bi u nečijem životu bio značajan. Mi nudimo mogućnost stvaranja zgodnih okolnosti, a na publici je da ih iskoristi.

S obzirom na to da Zlatna vrata generalno okupljaju publiku koja cijeni dobar film, i da je te publike sve više, vjerujem da širenje sadržaja na nove dimenzije filmskog iskustva može samo dodatno motivirati ljude na dolazak. Za sada, svidjelo se Đeli Hadžiselimoviću, a to je važno jer on je referentno mjesto kvalitete. Kako je rekla naša kolegica u ustanovi – kad čuješ da je odabrao Đelo, sidneš, gledaš, ne pitaš.“ Tamara Visković, ravnateljica Centra za kulturu i cjeloživotno obrazovanje Zlatna vrata